

at have saadanne overtallige Befalingsmænd til Raadighed, et Forslag, som forøvrigt hverken har fundet Sympathi i Hæruvalget eller i Finantsudvalget. Jeg skal ikke komme yderligere ind paa disse Betragtninger, men jeg kan af de anførte Grunde ikke tilraade det høie Thing at vedtage Forslaget. Imedens jeg forøvrigt ikke skal være saa ugallant at tilraade, at man skulde negte Forslagets Overgang til 2den Behandling, skal jeg tilraade Thinget at sende det tilbage til Hæruvalget.

N. P. Jensen: Ved Behandlingen af Lovforslaget om Lejrøvelser tillod jeg mig at fremhæve, at, naar Taleren var om at gjøre et Forsøg i bestemt Retning, maatte man undersøge, hvorledes dette Forsøg passede ind i det Bestaaende; thi det Bestaaende havde sin Berettigelse. Men forsaavidt den ærede Krigsminister har forstaaet denne Utring af mig, som om jeg skulde være utilbøjelig til oerhovedet at ville gjøre nogenstahelt Forandring i den gjældende Hærløve, da er dette ikke ganske korrekt. Jeg har i de mange Forhandlinger, vi have ført om Hærløven i de forløbne Aar, altid udtalt, at, kunde man ikke blive enig om at revidere Hærløven som Helhed, maatte man se at faae ordnet de Enkeltheder, hvorom der var Enighed hos Høire og Venstre, og som Bevis herpaa skal jeg tillade mig at oplæse et Sted af Rigsdagstidenden for 1876—77, det findes Sp. 1,706. Jeg tillod mig dengang at paapege, at, naar Folkethinget havde bevilget Anskaffelsen af Kanoner til 16 Batterier, maatte det ogsaa sørge for, at disse Batterier bleve forsynede med Befalingsmænd, Mandskab og Heste; thi Meningen maatte jo dog være, at vi anskaffede Kanonerne for at kunne bruge dem, og jeg tillod mig da at sige: „Naar nu de Herrer sige, at det kunne vi først komme ind paa, naar vi kommer til Revisionen af Hærløven, saa veed jeg ikke, hvorfor man ikke kan komme ind paa de Spørgsmaal nu. Hvad skulde der være i Veien for at organisere det særlige Baaben, Artilleriet, navnlig da det Antal af 16 Batterier, som Mindretallet anser for nødvendigt er det samme Antal, som de ærede Herrer havde i deres eget Forslag? Jeg veed det ikke; thi jeg vilde finde det fuldstændig naturligt, om de Herrer ville gaa med til at afhjælpe Manglerne paa saadanne Omraader, hvor vi ere enige om, at de ere tilstede, og om, hvorledes de skulle afhjælpes. Jeg saae naturligvis helst og vilde finde det rigtigst at revidere hele Hærløven; men kan dette ikke opnaas, hvorfor da ikke gaa med til en Revision paa dette Punkt, hvor vi kunne mødes i en fælles Anskuelse, og dette saameget mere, som der jo ikke kan være nogen forstandig Mening i at anstafte Batterier, naar man ikke vil tilvejebringe det nødvendige Personale, der hører til dem.“ Jeg kunde, hvis det var nødvendigt, henvise til andre Udtalelser i

Rigsdagstidenden, som gaa i lignende Retning, og som ville vise, at jeg ved enhver Leilighed har fastholdt samme Grundanskuelse. Naar jeg har kunnet være med til at stille et Forslag af en saadan Natur som det foreliggende, er det imidlertid ikke for at gjøre Forandring i det Bestaaende, men, om jeg saa maa sige, gjøre Forandring i, hvad der ikke er. Hærløven fastsætter nemlig, at der skal være 574 Sekondlieutenanter; men da der er 405 Pladser vakante, saa kan man kun i uegentlig Forstand sige, at man har disse Sekondlieutenanter. Da min ærede Medforslagsstiller udførlig har motiveret Forslaget, skal jeg dog ikke komme ind paa dette og heller ikke indlade mig paa at besvare de Bemærkninger, der bleve fremsatte af den sidste ærede Taler (Bosjen), men derimod indskrænke mig til at gjøre en almindelig Bemærkning. Hver Gang vi her forhandle om Bevillinger til Forsvarsvæsenet, lyder der meget stærke Røster fra en vis Side af Salen om, at vi skulle vogte os for Krigsgalstak, for Krigspolitik, fordi vi gennem de mange Bevillinger til Forsvarsvæsenet skabe en Fare for Fædrelandet. Jeg deler ikke denne Anskuelse. Jeg tror, at den bedste Maade at undgaa Angreb paa er at sørge for et godt og kraftigt Forsvar. Men idet jeg udtaler dette, maa jeg selvfølgelig ogsaa erkjende, at vore Midler ere begrænsede, og at vi ikke kunne offere Alt paa vort Forsvar. Der maa være en fornuftig Grænse, det indrømmer jeg. (Afbrydelse af Lh. Nielsen). Jeg veed, hvad det ærede Medlem vil sige, og naar det ærede Medlem blot vil lade være at afbryde mig, skal jeg gjentage hans Løfte, en Løfte, der ogsaa kom frem forleden Dag i Landsthinget, hvor et æret Medlem udtalte, at, naar vi af samtlige Udgifter, 40 Mill., anvende 16 Mill. til Forsvar eller c. 40 pCt., da var det en meget betydelig Bevilling. Dette er meget rigtigt, og jeg er inderst tilbøjelig til at sige, at det er for meget, naar jeg ser hen til, hvad vi faae for Pengene. Jeg gjentager, hvad jeg tidt har sagt, hvad kan det nytte at anvende saa mange Penge, naar man ikke sørger for en forstandig Anvendelse. Ville vi et ordentligt Forsvar, kan det ikke nytte snart at bevilge Lidt til Hæren, snart Lidt til Marinen. Det ene Aar blæser Vinden i Marinens Seil, og saa bygge vi Skibe til Marinen, men det næste Aar blæser Vinden fra en anden Kant, saa bevilge vi Kanoner til Hæren. Noget Gølt kan der aldrig komme ud af at gaa denne Vej. Og medens vi tro derved at hjælpe paa det høie Værn, glemme vi rent, at det levende Værn dog ogsaa har sine store, berettigede Krav. Hvor dan er Tilstanden i Hæren? Vise ikke de Oplysninger, som ere komne til Thinget gjennem Krigsministeriet om Tilstanden i Hæren, at denne i de senere Aar er gaaet mere og mere tilbage, at dens Mangel paa Befalingsmænd bliver større og større, og at som Følge heraf Banfælgelighederne